

زمانی شیعری نوێ له دنیا بینی ئەدۆنیس و سەباح رەنجەردا

پ. د. عەبدوللا ئاگرین

کۆلیژی زمان/زانکۆ سەلاحەدین
Eabdallahangrin@yahoo.com

م. ی. سابیر حسین رەسوول

کۆلیژی ددان/زانکۆی پزیشکی
saberhusen2009@yahoo.com

پوختە:

مەبەست لە دەستەواژەى زمان لەم توێژینەوهیەدا هونەرى دارشتنى دەقەكەیه، نەك دەستەواژە فەرەنگیەكەى. بەو مانایەى زمانى دەقى شیعری دەبێ جیاواز بێت لە زمانى ئاخاوتنى پۆژانە، هەرۆهە بەکارهێنانى دەستەواژەى خاوەن ئیدیۆمى تاییەت و بەکارهێنانى رستەى سەرنجراکێشى پەر لە ئەندیشهى هونەرى بێت. لە لای هەردوو شاعیر "سەباح رەنجەردا و ئەدۆنیس" زمان لە شیعردا وەك کەرەستەیهك لە بواری گێرانەوه و وێنەکاری و دانووساندنى شیعری و ستاتیكا بەکار دێ، هەرۆهە بۆ بەرجەستەکردنى بیری شاعیر لە نێو دەقەكەیدا بەکار هاتوو، ئەمەش لە خۆیدا ئەو سەلیقەمان پیشان دەدات كە هەردوو شاعیر بەرامبەر زمان و شاعیر هەیانبووه.

هەر بەم شێوهیه بەهاکانى زمان لە نێو شیعردا بەرجەستە دەبێت.

توێژینەوهكە "تیۆرییه" و بریتییە لە دوو تەوهەر: لە تەوهەرى یەكەمدا هەلۆهسته لە سەر زمانى شیعری بە شێوهیهكى گشتى دەكەین و بیروبۆچوونى شارەزایانى زمان دەخەینە روو. لە تەوهەرى دووهەمى توێژینەوهكەماندا دنیا بینی شیعری نوێ لە تیروانینى ئەدۆنیس و سەباح رەنجەردا شى دەكەینەوه.

کلێله وشە: زمان، دیدگا، ئەدۆنیس، دەقى شیعری، سەباح رەنجەردا

پیشه کی

زمانی شیعری کردیه کی تاییه تی نووسینه. ههوللی دروستکردنی که شی واقعی کی نویسی شیعری ده دات که خوئی پادهستی واقعی ئیستای باوی زمان ناکات، واته نوئیوونه وهی زمان ئاره زوویه کی خودییه بو زمانی شاعر، ئه و زمانه ی له لایهن شاعیره وه په واجی پی دهری، رۆلێکی بالآ ده گپری له بهرجه سته کردنی پرسه مه عریفی و فیکری و ئافرانده کان له سهر ئاستی روخسار و ناوه رۆکی شاعر، به جوریک "وه رگر" (متلقى) له سهر ئه وه پاده هیئتی له زمانی شاعیره وه به دوای شتی نویدا بگه ری. سه باح په نجدهر به کیکه له شاعیره نوئخوازه کانی جیهانی شیعری هاوچه رخی کوردی و چهند ده یه یه که شاعر ده نووسیت، هه میسه له ریگه ی زمانه وه ههوللی خوئیوکردنه وه ده دات. به کهم کومه له شیعری به ناوی "زیوان" له سالی ١٩٨٩ چاپ کردوو. ده توانم بلیم خواهن شیوازی شیعری تاییه تی خوئییه تی، به پیی رۆژگار توانیوه تی پنگه یه کی شیعری تاییه ت به خوئی دروست بکات. پنگهاته ی ئه م توئینه وه یه که وا به ناویشانی "زمانی شیعری نوئی له دنیا بینی ئه دوئیس و سه باح په نجدهر دا" یه، خوئنده وه یه کی وه سفی گشتیه بو تپروانینه جیاوازه کان. بریتیه له پیشه کی و دوو ته وه ره و ئه نجام و لیستی سه رچاوه کان، له گه ل کورته باسیکی لیکوئینه وه که به هه ردوو زمانی عه ره بی و ئینگلیزی ناماده کراوه. له م توئینه وه یه دا هه ول ده دین تپروانین و بوچوونه کانیان له باره ی دنیا بینی تاییه تی شاعر و شاعر بخرینه روو. له ته وه ره ی به که مده هه لوه سته له سهر زمانی شیعری به شیوه یه کی گشتی ده که یین و بیروبوچوونی شاره زایانی زمان ده خه ینه روو. له ته وه ره ی دووه می توئینه وه که ماندا دنیا بینی شیعری نوئی له تپروانینی ئه دوئیس و سه باح په نجدهر دا شی ده که ینه وه.

ته وه ره ی یه که م: ده رباره ی زمانی شیعری و زمانی شیعری

لای سه باح په نجدهر

ده رباره ی زمانی شیعری، جوئن کوهین دووپاتی ئه وه ده کاته وه "چوونه ناو جیهانی شیعری له ریگه ی زمانه وه؛ نزیکترین ده روزه یه بو گه یشتن به جه وه ره و ماهیه تی شاعر" (کوهین، ٢٠٠٠، ل ٢٢)، به و مانایه ی ناوه رۆک و نه ئینی شاعر له زماندا خوئی مه لاس داوه. به و مانایه ش بیئتی "زمانی شیعری رۆلی کاریگه ری خوئی هه یه، چونکه ئامانجی سه ره کیی زمانی شاعر؛ گه یاندنی بابه تی (Theme) شاعر، له م هه لوئسته دا شاعر نه ک ئاکام، بگره ریگه شه، ئه گه ره وه ک مه به ست مامه له له گه ل شاعر کرا" (مه حمود، ٢٠١٢، ل ١٣٦).

ئه و په یوه ندیه ی شاعر به زمانه وه ده به سیتته وه، په یوه ندیه که له سهر بنه مای مملانی بناغه ی دا کو تاوه، چونکه زور جار شاعر وشه و ده سته واژه ی زمانی ئه وتوئی بو ده سته بهر نابئ که بتوانئ له میانه وه گوزارشت له هه ست و سوژ و هه لچوون و ته نانته بیرکردنه وه کانی بکات. "زمانی شیعری وه کوو بنیاتیکی سه ره کی هه میسه لای شاعیران وه کوو گرفتیکی گه وه ره ی خوئیان سه یریان کردوو، به رده وام گه راون به دوای جوانترین زمان که جیاواز بیئتی له زمانی پیشوویان و شیعریه تی پی بخرنه نیو چوارچیوه یه کی هونه رییه وه" (حه ویزی، ٢٠١٩، ل ٩١). بوئه زور جار ده بنین ئه گه ره شاعر ئه و زمانه شی بو ده سته بهر بوو، ئه وه به ته واوه تی لی رازی نییه، چونکه ئه و گوزارشته ی ئه و ده یه وئی بیگه یه تیئتی؛ نه یه توائیه وشه و ده سته واژه ی زمانی ده قاوده قی بو بدوئیتته وه، چونکه زمانی شیعری وه ک زمانی ئاسایی و ده رپرینی مه ئلوف نییه، به لکوو "زمان پیویسته ده سه لاتی به سه ر مانای ناوه کی و مه عریفه ی غه بییدا بشکن، واته هه ر ئامرازیک نییه تاوه کوو له ریگه یه وه به رزه وه ندیه کانی رۆژانه ی پی راپه ریئتی" (مشلاف، ٢٠٠٠، ص ١٩٠). بوئه ئه م پرۆسه یه پال به شاعیره وه ده نیئتی به دوای زمانی دیکه دا (ئه لته رناتیف) بگه ری، به جوریک هه موو بنه ماکانی زمانی ئاسایی تیک بشکین و پشت به ئافراندن به سته ی و له لۆژیکی خه یالی زمانه که ی هه لئنجی که پرپه تی له مانای

بكاتەو و مانا و ئاماژەكانى خۆى نوۆى بكاتەو، تاوھكوو شىعيرىيەت بە وشەكان بېخىش. شىعيرىش بە سروشتى خۆى جوړېكە لە ئەفراندن، كە لە خودەو سەرچاوه دەگرئ و لە زمانىشدا دەگاتە لوتكە.

زمانى شىعير تواناى پەھاي ھەيە بو نوپكردنەوھى بونىادى خۆى، كە پەيوەستە بە ياساى شروڧەكارى يان ھەك "جوون كوھين" بە زمانى بالا گوزارشتى لى دەكات. "شىعير لادانە (انزىاج) لە ھاوڧكيشەى ياساى زمان، ئەو لادانەش تىكەدر نىيە، بەلكوو مەحكومى ياسايەكە كە واى لى دەكات لە ئاسايى جياواز بىت. ئەگەر لادانىش ياساى زمانى لە كاتىكى نادياردا بېرى، ئەو تەنھا لەو بازدانە ناوھستى، بەلكوو لە كاتىكى دىكەدا دەگەرپتەو تاوھكوو گونجان بو قسەكردن بگيرپتەو. ھاوكات ئەم لادانەش بو زمان ماناى ئەو نىيە كە بازدان نىيە بەسەر ياساى زمان و لاسايكردنەوھى پەوانبىژى، بەلكوو ماناى پشتبەستە بە شروڧەكارى و بەكارھىنانى شىوازى زمانى ئەوتو كە ھەموو سنوورېكى مانا ناكوكەكان تىك بشكىنئ و بەيەكەو كويمان بكاتەو" (جون كوھين، ۱۹۸۵، ص ۴۹). بەو مانايەش بىت، شاعير زمانىك لە ناو زمانىكى دىكەدا دادەمەزرىنئ و تەيارى دەكات بە جوړەھا واتاى مانادارى نوۆى، چونكە شاعير بەدواى دنياىنى تايبەت بە خۆى كەوتوو، بوپە بەدواى زمانىكى دىكەدا دەگەرپ جيا لەو زمانەى خۆى پوژانە بە سروشتى بەكارى دەھىنئ. جوون كوھين پىي وايە "ھىنانەدىي ئەم زمانە لاي شاعير پەيوەستە بە بەزاندنى سنوورى زمان و دەرچوون لە پىسا و ياساكانى، ئەوھش بە مەبەستى دروستكردنى زمانى بالا كە دەكەوتتە ژىر ھەژموونى لادانى (انزىاج) بىسنوور، ئەويش لە سەر لوژىكى زمانەوانىي بەكارھاتوو دامەزراو" (المعتوق، ۲۰۰۶، ص ۲۷).

زمانى شىعيرى بالا كلىلى ئافراندنەكانى شاعيرە، ئەوھش لەو پروانگەوھى كومەلىك پەمزی فيكرى بە ناوھروڧى خويەو دەگرئ كە گوزارشت لە ھەلچوون و دنياىنى شاعيرەكە دەكات. جىھانى دنياىنى شاعيرىش لە سەر زمان دامەزراو: "ئەو پەمزانە وپنە لە زېھنى دەورووژىنئ، وپنەش مروڧ لە دەروھ وەرىدەگرئ، يان لە نىو قەرەبالغى پەگەزەكانى

فرەپەھەند، بە مانايەكى تر: ئەو زمانە ناتوانئ شانبەشانى واقىع رېگە بېرى، چونكە "زمانى فرەھەنگى ماناكانى سنووردان، ھەر چى زمانى شىعيرىيە روڧىكى دىكە بە جەستە و ماناى وشەكان دەبەخىش، واتە ماناكانى قوولتر و فراوانتر دەكات. ئەوھش لە رېگەى ئاماژەدان نەك پروونكردنەو، ھەروھەا لە رېگەى ناوھخنى روڧى وشە و دەستەواژەكان نەك روخسار" (تاويرت، ۲۰۰۹، ص ۸۶). بە گشتى ئەو تايبەتەندىيەى لە شىعيرى نوۆىدا بەرجەستەپە؛ بو زمانەكەى دەگەرپتەو، كە روڧى سەرەكى و بونىادنەر لە خوڧقاندنى وپنەى شىعيرى دەگرئ، ئەوھش دەرخەرى بەھىزى موفرەدائەكانىيەتى، ئەمەش ئەو دەگەيەنئ كە چوونە ناو جىھانى شىعير لە رېگەى زمانەوھ نىكتىر دەروازەيە بو گەيشتن بە ماھىيەتى خودى دەقە شىعيرىيەكە. ھەر لە رېگەى زمانەوھ شاعير ھەست و بىرەكانى خۆى لە سىستىمىكى زمانى نوۆى دەخاتە روو، واتە دەستەواژەيەكى نوۆى و جياواز لەو دەستەواژە لوژىكىيانەى باو بوون لە دەقەكانىدا تەوزىف دەكات. بە جوړېك خويئەرى ئاسايى پەنگە دەرپىنى وشەكانى بە لاوھ قبوول نەبئ، چونكە "دووھ لە لوژىكى باوى زمانى واقىع، لەبەر ئەوھى پىشتر شتى وا بەكار نەھاتوو، واتە پىزبەندىي وشە و دەستەواژەكان چاوپروانەكراو بوون" (اسماعيل، ۱۹۷۸، ص ۶۵). گوتارى شىعيرىش لە ناوھروڧى گەمەيەكى زمانەوانىيە و پىرەتى لە مانا و پەھەندى جوړاوجوړ، بە پىچەوانەى زمانى فرەھەنگى كە وشە پەسەنەكە لە خۆى كو دەكاتەو و پەھەندى ماناكانىشى سنووردان.

بوپە شاعير زياتر لە دەروھى ئەو بازنەدايە، چونكە ھەمىشە بەدواى ماناى نوۆى و ئاماژەى فرەپەھەندىدا دەگەرئ. ئەو لە جىھانىكى بىكووتايى واتاكان و مەبەستەكانى خۆى دەخاتە روو، ئەوھشى بو نايەتە دى تەنھا لە دنياى شىعيردا نەبئ. "ئەم زمانەش يەكەم دوژمنى شاعيرە، لە ھەمان كاتدا زمانى ئامرازى بەردەستىيەتى. ھەر كارىكى شىعيرىش لە وپنەى بەرجەستەكراوى ھەستىپىكراو بە ئاكام گەيشت، ئەوھ لە دەرنەنجامى مەملانى توندى نىوان شاعير و زمانەوھ خوڧقاو" (اسماعيل، ۱۹۷۸، ص ۶۵-۶۶). لەم جوړە مەملانىيەشدا زمان لەسەر يەتى خۆى نوۆى

مانای نووی به شته کان ده به خشی و له و پښه یه وه توانا و ده سه لاتی دنیا بینی خوی ده خاته روو، به جوړیک وشه لای شاعیر له مانای فرهه نگی و راسته قینهی خوی دوور ده که و پته وه و زمانیکی شیعیری خودان په ونه قی فرواتای لی دروست ده کات.

زمانی ئاسایی ناتوانی مانای شاراو به خوی وه بگری، واته ناتوانی گوزار شته کهری فراوانی دنیا بینی شاعیر بیت، له کاتیکدا شاعیر به حوکمی ئه زموونی شیعیری خوی په ل بۆ ته مومژ و ئه و دیوی مانا شاراو کان ده هاویژی، ئیدی زمانی ئاسایی چۆن له بارته قای دایه گوزار شته کهری فه زای ناوه خن و بیسنووره کان بیت. "هه موو شاعیریک توانای ئه وهی هه یه ده ستکاری زمانی باو و ئاسایی بکات، له پیناو به رهه مه پتانی زمانیکی بالآ له ده قه کانیدا" (ئهمین، ٢٠١٩، ٢٧٨). هه ره ئه وه ش نهنینی شاعر له خوی ده گری، واته تاییه مه ندیی ده پرینی شیعیری روون ده کاته وه له جیهانی کدا که زمانی ئاسایی له به رامبه ریدا ده سته وه ستان ده میتیته وه. به گشتی ئه وهی مانای سنوورداره ئه وه زمانی خه لکه، به لام زمانی شیعیری روخی وشه کانه دینه ئاخواتن، چونکه زمان له قالبی شاعردا جیهانی ناوه وهی شاعیر له ئامیز ده گری، واته جیهانی "نه بینراو" (لامه ری)، به پیچه وانه شه وه زمانی ئاسایی له گه ل جیهانی "بینراو" (مه ری) رووکه شی مامه له ده کات، بۆیه له گه ل گۆرانکاریی جیهاندا؛ زمانیش به و ئاراسته یه ده گۆری.

زمانی شیعیری؛ زمانی ئاماژه و خودان په هه ندی هه مه لایه نه یه، به جوړیک به رده وهامی و زیندوویه تی به گوتهاری شیعیری ده به خشی. له لایه ن خۆشیه وه شاعیری گه وره ی عه ره ب ئه دۆنیس پیی وایه "جوانی له زمانی شاعریدا بۆ سیستمی ئه و وشه و په یوه ندییان به یه کتریه وه له لایه ک و ورووژان و ئه زموون له لایه کی تر ده گه ریته وه، واته په یوه ندیی به یاسا و ریژمانه وه نییه، له بهر ئه م هۆکاره ش زمانی شیعیری ماناکه ی به ته مومژی ده میتیته وه. واته ئه وه گرنگ نییه تاوه کوو تاموچیز له شاعر وه بگرین، ئه وه پیویسته ماناکه شی رووکه ش بیت بۆمان، چونکه ئه و زمانه شیعیرییه خودان بونیاد و پیکهاته یه کی تاییه ت و دانسقه یه، زۆر دووره له و زمانه ی که خه لکی "گشتی"

ده ره کی دروستی ده کات، وشه کانیش له و میانه له پیکهاته یه کی ستاتیکی دروست ده بن که خودان وزیه کی ئینفیعالیی ورووژیه ره، به م جوړه ش زمان له شاعردا وه ک ئامراز بۆ ئاماژه دان ده خریته کار، نه ک ئامرازیک بۆ گواسته وهی مانای دیاریکراو. که واته زمانی شیعیری په مزه بۆ جیهان، وه ک چۆن شاعیر پشبینی ده کات، هه رووه ها په مزه بۆ جیهانی ده روونی شاعیر. که واته زمانی شاعر زمانی کی خواسته رای هه لچوونیه" (تاویرت، ٢٠٠٩، ص ٨٣). ئه م زمانه ش پیویستی به ئاشکراکردن و روچوون هه یه، تاوه کوو شانبه شانی ته مومژ و ئاماژه گوزار شته کارییه کانی په یوه ست به دۆخه ده روونییه کان و هه سته وه ری ئه زموونی شیعیری شاعیران ریگه بگریت. ته نانه ت هه موو وزه گوزار شته کهره کانی و هه موو ئاماژه شیعیرییه کانی په نگدانه وهی واقعین، ریگه شی بۆ ده کاته وه، تاوه کوو له قوولایی ده روون و خه یال و فیکری ئاشکرا بکات. واته زمان له شاعردا دیارده یه که و پیویستی به وه یه به و شیویه ته ماشای بگریت که خودان وشه و ده سته واژه ی بیسنووره. به گشتی وشه مانای په سه نی خوی به ره و مانای فراوانتر و قوولتر ده به زینی، زمانیش به و ره هه ند و سیه ری به ناوه روکی خوی وهی ده گری، شاعیر ده توانی به و هوییه گوزار شته له و پار و نیازانه بکات که له ناخیدا په نگیان خواردووه ته وه. بۆیه لای زۆریه ی شاعیران و ته نانه ت په خه گرانیه ده بی، ئه وه دووپات کراوه ته وه "زمانی شاعر؛ زمانی ئاماژه یه، له کاتیکدا زمانی ئاسایی زمانی گوزار شته کهره، شاعر وا له زمان ده کات شتیک بلین که فیر نه کراوین بلین. له و روانگه شه وه زمانی شاعر هه موو ئه و شتانه یه که بالآ و بهرز و قوتووکراو نین له قاوغیکی به کارهاتوودا" (کوهین، ١٩٨٥، ص ٢٤).

شاعر زمانی خوی بۆ خوی دروست ده کات و تیک ده شکینی و سه ره له نووی ریکی ده خاته وه و سیستمی زمانی په نگریژ ده کات. جیاواز له و زمانه ی هه موو پیی ئاشناین و ماناکانی ده ناسینه وه، "زمانی شاعر له حه قیقه تی خۆیدا ته نها لادانه (انزیاج) له زمانی په خشان، به و مانایه ی زمانی په خشان وا گوزار شته ده کری که زمانی سفره له نووسیندا" (کوهین، ٢٠٠٠، ص ٣٥). شاعیریش په ره به زمان ده دات و

(عهوام) رۆژانه به کاری دههینن" (ادونیس، ١٩٧٨، ل ٢٣٢). به گویرهی ئه وهی گوتر، زمانی شیعری بالاترین شیوازی زمانه، شاعیری داهینه ریش ئه و شاعیرهیه که پوڤحیک نوئی به بهر ئه و زمانه دا بکات، بویه مامه له کردنی شاعیر له گه له زماندا مامه له کردنی جهربه زانهیه، چونکه ئیزافیهیه کی نوئی به سههر مانا و دهلالهتی زمانه که دا دههینن و ئه و زمانه تهقلیدییهی که هه بو؛ تیک ده شکینیت. "زمانی شیعری زمانیکی تاییه ته، چونکه به مانا قووله کهی موفره داته کان له جیهانی فرهه نکه وه دهاته جیهانی سحر و داستانه وه، به جوړیک وشه کان له ناو خوینانه وه ده بنه زینده وه ری زیندوو" (فاضل، ١٩٨٤، ص ٢٧٧). ئه رکی شاعیری داهینه ریش تهقاندنه وهی وشه و دروستکردنی مانای فرهه نکه وه. شاعیری نوئی بهردهوام له گه شت و گه راندایه، هه میسه عه و دالی شتی نوئییه، په یوه ندیسی ژور دروست ده کات و چاوی بریوه ته ئه و شتانه ی نه یینون و نه بیستون، تاوه کوو خوئی شتیکی نوئی بو داتاشی و وشه یه کی نوئی بداته واتایه کی نوئی. خوئی دۆزه ره وه و خوئی ناولینه ری بیت. واته سیستمه کان سه ره له به ری بگوړی. ئه و ده سه لاته ش ته نها له فه زای زمانه که یدا بوئی فرهه ام ده بیت. که واته شاعیری داهینه ر پووسته خودان زمانیکی تاییه ته به خودی خوئی بیت و هه ر خویشی په یوه ندیسی نیوان موفره داته کان دروست بکات، تاوه کوو هه ر وشه یه ک زورترین مانای نوئی به ناوه رۆکی خویه وه بگری که پیشتر جگه له شاعیر؛ که سی دیکه په یی به و مانایانه نه برد بیت. واته هه ر خودی شاعیر سیستمیکی زمانی هه بی و موفره داته کانی دابرژیته وه و مانای نوئیان پی به خشن و وشه ی نوئی و خودان مانای نوئی له "سکه" بدات. "داهینانی شاعیر بو وشه و شیواز و سیمبول و دروستکردنی په یوه ندیسی ئه کتیف له نیوانیان له گه له شتی دیکه ی جیگیر، ئه مه وه ک په مزیه کان دووپاتی ده که نه وه پیکهینانی زمانیکه له ناو زمانیکی دیکه دا" (احمد، ١٩٨٤، ص ١٢٠).

ئهم چه مکه له لای سه باح په نجه ره ریش زۆربه ی جار دووپات بووه ته وه. واته سه باح په نجه ره ریش له ده قه شیعرییه کانیدا گه مه به وشه کانی ده کات و چه ند جاریک

له بیژینگیان ده دات، تاوه کوو خلته که ی لی جیا ده کاته وه و په سه نه که ی لی ده گیریته وه، دواتر مانایه کی له دنیا بینی شیعری خوئی پی ده به خشی، واته ئه ویش له ناو زمانیکدا رۆح به بهر زمانیکی دیکه دا ده کات. ئه م داهینانه ش پالپشته به ئه زموونی تاییه تی شاعیر له گه له ئه و واقیعه ی تیدا یه ...

به لای سه باح په نجه ره وه شاعیر بی پیشینه ی فیکری داهینه ر نابی، واته "ئه گه ر ده ره به ری واقیعی خوئی شاره زایی ته واوی نه بی و په نجه کانی له گه له ر وو داوه کانی نه رم نه کرد بیته وه، ئه سه تمه به رگه ی هه لگرتنی ئه و قورساییه بگری" (په نجه ره، ٢٠١٩، ل ٤٣). زمان لای سه باح په نجه ره هه لگری هه ست و سوژ و موعاناتی شاعیر و دنیا بینی خویه تی بو ئه و واقیعه ی تیدا تاوا ته وه. که واته زمانی شیعری لای په نجه ره بنه مایه کی سه ره کییه بو به رده وامی هه ر شاعیریک، چونکه زمانه که نه مری به ده قی شیعری ده به خشی. "بو شاعیری نوئییه خشی؛ وه رگرتنی قوولاییه کانی ژیان زیندوو بوونه وهی زمانه، زمانی دۆزینه وه ش زمانیکی یه ک ئاراسته یی نییه. به پرساری زۆره وه له ئاسه هه مه چه شه کانی خوئی ده کو لیته وه، قوولاییه کان هیزی وشه و ئه زموونی تیدا نووستوه. له ده ره بریندا ئه م هیزه تا قی ده کریته وه و دپته ناو پرۆژه ی دۆزینه وه وه له و چرکه زیندوو هی مروڤ خوئی لی ئاشکرا ده بیت ده زانیت کییه له م چرکه دا. زمان ده بیته هه ست و سوژ و موسیقا و خه ون" (په نجه ره، ٢٠١٩، ل ٦٣). بویه ده بینین که په نجه ره له ریگه ی نووسینه کانی وه زمانیکی شیعری تاییه ته به خوئی دروست کردوه، له ریگه یه وه گوزارشت له دنیا بینی قوولی خوئی ده کات بو واقیعی و ژیان به گشتی، زمانیکی زیندوو ی خودان مانا، زمانیکی ئه و توپیه که شوړشی به سه ره ده سه لاتی زماندا به ریا کردوه، ئه و زمانه ی ده سه وه ستان ناوه ستن له شوړفه کردنی ئه و بوونه وه رانه ی سه باح په نجه ره ناوی لی ناون و له زاده یی ئه زموونی شیعری خویه وه هه لقاوون. به روخسار هه ر هه مان سیاق و وشه و ده سه ته واژه ی فرهه نگییه، به لام به ناوه رۆک پوڤحیک دیکه به مانا کان به خشاوه و په یوه ندیسه کی نوئی له نیوان وشه کانی دروست بوون.

شعیرییهی كه ههیهتی، توانیویهتی "شیلهی زمان" ههلمژی به ساكاری و له مانایهکی نویدا دایرپژیتیهوه. پهنگه ههبوونی ئه و خهزینیه له زمان وای کردییت سهباح پهنجدهر پهکی نهكهوی لهوهی چهئیدین مانیفیستی شعیری به دنیابینی نوئی و به زمانی نوئی بخاته بازارپی ئهدهبیاتی كوردییهوه. پهنجدهر كاتیک وشه كۆنهكانیش له فرهههنگدا دهستهبژیر دهكات، زیاتر ئه و وشانه ههلهبژیری كه نهساوون و بههای خویمان لهدهست نهداوه و زوریش به دههوه نهیستراون، ئه م وشانهش شانبهشانی وشهگهلیك دهخاته كار كه له كارگهی زمانی دایناشیون.

تهوهرهی دووه م: دنیابینی شعیری نوئی له تیوان ئه دۆنیس و سهباح پهنجدهردا

هاتنی نوئگه ری و ئه و گۆرانکاریانهی بهسه ر بونیادی هونه ری و زمان و ریتمی دهقی شعیریدا هات، هاوکات بوو له گه ل ئه و گۆرانکاریانهی بهسه ر چیژ و تیگه یشتن و دنیابینی خوئنه ری ده قدا هات. ئه م هۆشیارییه گشتیه هۆکاریك بوو له وهی شوپشیک بهسه ر دهقی "تهقلیدی -كۆن" دا بهرپا بکری، واته ئه و دنیابینیهی پیشتر هه بوو بو تیگه یشتن و چیژوه رگرتن له دهقی شعیری، گۆرانکاریی بهسه ردا هات: هه م له پرووی زمانی ده ربرین و هه م له پرووی چیژوه رگرتن و گوزار شتکرده نه وه. واته ئه وهی پیشتر خوئنه ر به پیرۆزی ده زانی سنووری نه به زینتی، ئیستا به ئاسانی قبوولی ده کات و ته نانته قبوولنه کردنی رته ده کاته وه. سهباح پهنجده ریش به م ریتمه چاوی بریوه ته خوئنه ری نوئی بو ده قه کان، خوئنه ریک كه له بهرگی تهقلیدی خوئی دامالی، به لام به ریزه وه له رابردوو پروانیت: "زمانی كه موئنه ی ده سه لاتداری شعیری کلاسیکی منی به کیشی ناو چه قی زه مینه ی به پییت و هه وایه کی نوئی کرد، ئه زموونی خوئی له ئاماده بوونیکیی رۆشن و سروشتی پیر په نگتر پی تاقی کردمه وه" (په نجه در، ۲۰۰۴، ۲۵ ل). هه ر له هه مان لاپه ره دا جه خت له سه ر ئه وه ده کاته وه كه وا "شاعیری هاوچه رخ له ناو زمانی شعیری کلاسیکی قال نه بوو پیته وه، بپرایبیر ناگاته هه چ سه رکه وتن و پیشکه شکر دنیکی هۆشمه ندانه ی زمانه وه" (په نجه در، ۲۰۰۴،

زمانیک له مه ئلوفه وه بازی داوه ته سه ر نامه ئلوف، هه ر به و زمانه ش شاعیر جیهانی ئه زموونی شعیری خویمان به حیکایه تی په مزی بو ده گپرتیه وه، وه ک ئه وه ی یه که م جار ه ئه م زمانه به و مانایانه وه بکه ویته به ر دیدی "وه رگر - خوئنه ر". "پانتایی جیاکارم له به ره مه کامدا خوئقاندووه، له پانتاییه کدا ده ستنیشان نا کریم" (په نجه در، ۲۰۱۹، ۶۵ ل). زمانی شعیر له سیاقی ناوه وه ی ده ق مانای نوئتر به ده قه که ده به خشی، به جوړیک مانا باو و لوژیکه کانی زمان تیک ده شکینی، چونکه زمانی شعیری زیاتر جه خت له سه ر ئه زموونی ناوه وه ی ده ق ده کاته وه. واته له وپوه وشه ی شعیری مانای نوئی ده به خشیته ده قه که. بیگومان هه ر شتیکی نوئی له هه موو دنیا دا له سه ره تادا سه ر کۆنه ده کریت، چونکه ئه و شته نوئی ده دابراتیک دروست ده کات. شاعیریش کاتیک شتیکی نوئی باس ده کات و به زمان شیوازه گلی نوئی خوئی ده نوئیت، له هاوجیله کانی خوئی جیاواز ده رده که ویت. ئه گه ر هات و له و جیاوازییه خاوه نی تایبه تمه ندی و که ره سه ته ی زمانی خوئی بی، واته لاساییکه ره وه نه بی، ئه وکات خوئی بو خوئی ده ناسری، ئه وانه ی له دوا ی ئه وه دین پهیره وی هه مان رنجکه ده که ن. "هه موو شاعیریکی گه وره" جیهانی تایبه ت به خوئی هه یه که له جیهاندا هاوشپوهی تر نییه، چونکه ئه گه ر هاوشپوهی هه بی، ئه وه سیفته ی تایبه تمه ندبوونه که ی هه لده وه شیته وه. هه ر ئه م تایبه تمه ندییه یه که شکسپیر و ئومروئی قه یس و کوپی رومی و بوخته ری لیک جیا ده کاته وه. به هه مان شیوه هه ر شاعیره و شیوازی تایبه ت به خوئی هه یه" (المطلبی، ۱۹۸۰، ص ۱۸۵). په نگه یه کیك له هۆکاره کانی ئه م دۆخه شعیرییه ی سهباح پهنجده ر بو ئه وه بگه رپته وه که شاعیر له یه ک کاتدا له "رابردوو و ئیستا و داهاتوو" دا ده ژی، واته ده سته برداری هه چ کام له زه مه نه شعیرییه کان نه بووه. بویه خالیکی نوئکاری له ئه زموونی په نجه در ده کری بو ئه وه ی بگپرتیه وه که زمانی شعیری سهباح گونجاندن زمانی کۆن و نوئی، واته له پرووی زمانه وه "کۆن و نوئی" ململانیتیان نییه، وه ک چۆن ئه و ململانیتیه له دنیابینی "کۆن و نوئی" دا بهرجه سه ته یه. بویه په نجه در به و ئه زموونه

ره‌خه‌یه ئاراسته‌ی شیعی "ته‌قلیدی - كۆن" ده‌كری، كه مانایه‌کی دیکه به شیعر به‌خشن و دونیابینییه‌کی دیکه بدریته‌ی رۆلی شیعر، به مانایه‌کی دیکه شیعر له‌بابه‌ته ته‌قلیدییه‌کان په‌یوه‌ست به‌سیاسه‌تی کۆمه‌لایه‌تی کۆن ده‌ربازی بی‌ت، شیعر بگه‌رێتیه‌وه بو‌ره‌گه‌زه سه‌ره‌تاییه‌کانی خۆی، "شه، مۆسیقا، وینه، تاوه‌کوو له‌و رێگه‌یه‌وه رووبه‌رووی جیهانی نووی و کیشه‌کانی به‌بونیادیکی نووی بیته‌وه، گوزارشت له‌پرسه‌ نوویه‌کان بکات" (ادونیس، ۱۹۸۰، ۲۹۵-۲۹۶).

خوینهری ته‌قلیدی کاتیک ده‌قی شیعی ده‌خوینیه‌وه، وه‌ک ئه‌وه نایخوینیه‌وه كه ئه‌مه ده‌قیکی سه‌ره‌به‌خۆی دنیایه‌کی ئازاده و زمان و په‌یوه‌ندی و ره‌هه‌ندی تاییه‌ت به‌خۆی هه‌یه، به‌لکوو هه‌ر له‌و روانگه‌یه‌وه وه‌ریده‌گرێ كه له‌چوارچێوه‌ی ئه‌و ده‌قه و ناوه‌رۆکیدا چ په‌بامیک هه‌یه جه‌ختی له‌سه‌ر کرایته‌وه یان ره‌ت کرایته‌وه. واته‌ خوینهر خۆی راده‌ستی ده‌قه‌که ده‌کات و ده‌قه‌که ئاراسته‌ی ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌ی دۆکیۆمینیته‌یک یان مانیفیستیکی نایینی بخوینیه‌وه، به‌لام خوینهری شیعی نووی وه‌ک لیکۆله‌ر و پشکینه‌رێک ده‌چێته‌ ده‌م خویندنه‌وه‌ی ده‌قه‌که‌وه. ده‌گه‌رێ به‌دوای وه‌لامی ئه‌و پرسیارانه‌ی تینویتی ده‌شکینێ. که‌چی "خوینهری ته‌قلیدی له‌جیاتیی ئه‌وه‌ی خۆی به‌هانای شیعره‌که‌وه بچیت، چاوه‌رێ ده‌کات شیعره‌که به‌هانایه‌وه بی‌ت و به‌ئاماده‌کراوی ماناکانی پێ به‌خشی. پێویسته‌ به‌ناسانی و روونی بی‌ت، ئه‌گه‌رنا ده‌قنوس به‌ته‌مومزای تو‌مه‌تبار ده‌کات. بو‌یه‌بابه‌تی ره‌خنه‌ش به‌رده‌وام یان ستایشکردنه‌ یان ستایشنه‌کردنه، که‌سی بی‌تاوانیش به‌رده‌وام خوینهره" (ادونیس، ۲۰۰۵، ۵۷).

له‌سه‌رده‌می نو‌گه‌ریدا دیارترین کیشه: مملاتی نیوان شاعیر و خوینهره. پشتریش وه‌ک ئه‌دۆنیس جه‌ختی له‌سه‌ر کردبوویه‌وه، "ئه‌و پرسیاره ئاراسته‌ی ئه‌بو ته‌مامی شاعیری گه‌وره‌ی عه‌ره‌ب کراوه که بو‌چی شتیکی ده‌نووستی که تیناگه‌ین، ئه‌ویش له‌وه‌لامدا ده‌لی: بو‌چی شتیکی تیناگه‌ن که ده‌وتری...؟ لیره‌دا پرسیاره‌که ده‌چێته‌ خانه‌ی ته‌قلیده‌وه و وه‌لامه‌که‌ی ئه‌بو ته‌مامیش ده‌چێته‌ چوارچێوه‌ی نو‌گه‌رییه‌وه. بنه‌مای کیشه‌که تو‌مه‌ت خسته‌

ل(۲۵). سه‌باح ره‌نجده‌ر هینده به‌زمانی کلاسیک سه‌رسامه، بو‌یه هه‌ر به‌وه ناوه‌ستی که سیحری زمانی زه‌مه‌نی کلاسیک بخاته سه‌رووی زمانی زه‌مه‌نی هاوچه‌رخه‌وه، به‌لکوو دوورتر له‌وه‌ش ده‌روات و ئه‌و پێی وایه‌ زمانی ئیستای شیعر سه‌رباری هه‌موو ئه‌و قوناغانه‌ی بریویه‌تی، به‌لام هیشتا نه‌گه‌یشتووه‌ته ئاستی ئه‌وه‌ی تاییه‌ته‌ندیه‌تی وه‌ک زمانی شیعی کلاسیک بو‌خۆی په‌یدا بکات. بو‌یه به‌لای ره‌نجده‌روه "قوناغی شیعی کلاسیک تا ئیستاش تاقانه‌ی رۆشنیری کوردیه" (ره‌نجده‌ر، ۲۰۰۴، ۴۰). واته‌ ئه‌وه‌ی سه‌باح ره‌نجده‌ری له‌هاوچه‌شنه‌کانی خۆی جیا ده‌کاته‌وه ئه‌وه‌یه سه‌باح ره‌نجده‌ر نو‌گه‌ری به‌کوده‌تاکردن نازانی، به‌جۆریک پشت له‌پا‌بردوو بکری و ئه‌وه‌ی هه‌یه سه‌راوژێر بکری، وه‌ک چۆن ئه‌دۆنیسی گه‌وره‌شاعیری عه‌ره‌ب لی‌ ده‌روانی و پێی وایه که پێویسته "خوینهر هه‌موو به‌ها ستاتیکیه‌ بۆماوه‌کان فه‌رامۆش بکات و به‌دوای شتی نو‌یترا بگه‌ری، به‌جۆریک شاگه‌شکه‌ی بکات و له‌به‌رگی کۆن دایمالی و تو‌ری داته‌ ده‌ره‌وه‌ی خۆی. خوینهر ئه‌وه‌یه رووبه‌رووی سیاسه‌ت و دامه‌زراوه‌کانی، ئایین و دامه‌زراوه‌کانی خیزان و دامه‌زراوه‌کانی که‌له‌پوور و دامه‌زراوه‌کانی کۆمه‌لگه‌ و... خاپوور بکات، ئه‌وه‌ش له‌پیناو دروستکردنی مۆقیکی عه‌ره‌بی نووی" (ادونیس، ۱۹۸۶، ۷۴). واته‌ ئه‌گه‌ر لای ره‌نجده‌ر پێوه‌ر و به‌هاکان درێزه‌پێده‌ری یه‌کتری بن، ئه‌وه‌ی لای ئه‌دۆنیس پێوه‌ر و به‌هاکان به‌شێوه‌یه‌کن که چاوه‌روانکراو نین و مه‌زنده‌نه‌کراویشن، چونکه به‌لای ئه‌دۆنیسه‌وه "شاعیر ئه‌و که‌سه‌یه شتیکی پیشکه‌ش خوینهر بکات که پشتر نه‌یزانیوه. له‌مالی بیره‌وه‌ری ده‌ریه‌پینی و تو‌ری داته‌ ناو پرۆژه و بزوتنه‌وه‌یه‌کی دامه‌زراوه‌یی" (ادونیس، ۲۰۰۵، ۲۹۵-۲۹۶). که‌چی له‌لای سه‌باح ره‌نجده‌ر ئه‌م هاوکیشه‌یه پێچه‌وانه‌ ده‌بیته‌وه، واته‌ ئه‌م وه‌کوو ئه‌و پشت له‌پا‌بردوو ناکات و ره‌شی بکاته‌وه، به‌لکوو ته‌وزیفی سه‌ر داهینانی هاوچه‌رخه‌ی ده‌کات. "ترپه و ئاوازی داستان پێویسته‌یه‌کی بنه‌ره‌تیه‌ بو‌نو‌یوونه‌وه و سه‌رچاوه‌یه‌کی روون و پر به‌هره‌یه بو‌به‌ده‌سته‌تینانی 'په‌نجه‌مۆر'ی سه‌ره‌خۆیی داهینان" (ره‌نجده‌ر، ۲۰۰۴، ۲۳۱).

هه‌ر لیره‌شه‌وه به‌رده‌وام له‌لایه‌ن ره‌خنه‌گرانه‌وه ئه‌و

گوتارىپك يان ئامۇژگار يىپە، بەلكوو دەق بوو ئۆرگانىزە، بەشدار يىكردن، وەك چۆن ئافرىنەر گۆرانكارىيى بەسەر ھزرىدا نەھىنىت، ئەو ناتوانى خۆ ئۆرگانىزە بىكات تەنھا لەگەل ئەو وەرگرەي كە ئەويش ھەمان رېتىمى گۆرانكارىيى گرتووتە بەر، يان بە كىردار يان بە ھزر، چونكە وەرگرىش ئافرىنەر يىك دىكەيە" (ادونىس، سالى چاپى لە سەر نىپە، ص ۲۴۸). بۆيە ئەوانەي خواستى دەقى شىعەرى دەكەن، "پىويست دەكات پۆشنىپىيە كەشىان ھونەرى و شىعەرنامىز بىت، تاوھكوو چىژو ھەرگرتە كەشى پپۆسەيەكى ئافراندىن كارى بىت، نەوھك پپۆسەيەكى بەكاربەر" (ادونىس، ۲۰۰۵، ص ۲۴۸). بەگشتى لىرەدا چ شاعىر چ وەرگر بەشدار دەبن لە پپۆسەي ئافراندىن، چونكە وەك چۆن شاعىر خودان دىنباينىيى خۆيەتى، خۆيەرىش بە ھەمان شىوھ لە دەلاقەي جىھانبىنىيى خۆيەوھ لە دەقەكە دەروانى و خۆيىندەوھى نوئى بە رەھەندەكانى دەق دەبەخشى و سەرلەنوئى بەشدار دەبى لە پپۆسەي بونىدانەوھى دەقدا. ئەم ھارمۆنىەتەش لە خستەنكارى كوگاي پپۆشنىپىيى "شاعىر و وەرگر" مەبەستى خۆي ناپىكى ئەگەر خۆيان لە زمانى لەقالبىدراوى پپۆشنىپىيە دەرباز نەكەن. ھەر لىرەشەوھ زمان راھات لەگەل گوتنى ئەو شتانەي كە فىرى نەبوو بوو بىدركىنىت. بە جوړىك زمان پپۆشتر لە شىعەرى "تەقلىدى - كۆن" دا وشەكانى ئەبستراكت كىرەبوو لە چوارچىوھەيەكى دىارىكراو، بەلام زمان لە زەمەنى نوئىگەرىدا بەدوئى چىژى وشەكاندا گەرا، ئەو كۆتوبەندەي تىك شكاند كە پپى وابەستە بوو، ئەوھش رەنگدانەوھى بەسەر فۆرم و ناوھرۆكى دەقى شىعەرىدا ھەبوو. بە ئەندازەي خۆيىندەوھى كانى وەرگر ماناي بەخشى و دەلاقەي رەھەندەكانى شىعەرى فراوانتر بوون. واتە لە جىياتى ئەوھى دەقى شىعەرى بە ئاسانى خۆي بەدەستەوھ بدات و مانا و رەھەندىكى دىارىكراو بەخشى، ئەم جارەيان دەقى شىعەرى چووھ قالىبى تەمومىزى و كۆدەكانى بە ئاسانى خۆيان بەدەستەوھ نەدا. ئەم خۆبەدەستەوھ نەدانش بووھ بە رەگەزىكى چىژو ھەرگرتن لاي وەرگر، تاوھكوو بە تەشويق و تامەزرۆيىپەوھ بگات بە مەبەستى شاراوھى دەقى شاعىر، يان وەك ئەدۆنىس دەلى: "نامۆ ھەمىشە جوانە"

پال ئەبو تەمامە لەوھى خۆيەنەر ماندوو دەكات، چونكە خۆيەنەر پپۆشتر والى راھاتبوو كە گوئىستى شىعەرى بىت؛ يەكسەر لىيى ھالى بىت، وەك چۆن لە گۆرانىيەك يان قسەيەكى ئاسايى ھالى دەبىت. وەلامەكەي ئەبو تەمامىش ئەوھ دووپات دەكاتەوھ كە تەمومىز و تىنەگەيشتن لە دەقە شىعەرىيەكەدا نىپە، بەلكوو لە خودى خۆيەنەر كەيە كە شىوازيكى دىارىكراوى بۆ تىگەيشتن و چىژو ھەرگرتن و گوزارشتكردن بۆ خۆي دىارى كىردوھ، كەچى كاتىك رووبەرووى شىوازيكى دىكە دەبىتەوھ، شتەكانى لى تىكەلپىكەل دەبى. بۆيە بۆ ئەوھى لە شىوازە نوئىپەكە ھالى بىت، پپويستە رىگە كۆنەكەي خۆي بگۆرپىت. لە جىياتى ئەوھى خۆي تۆمەتبار بىكات، ئۆبالەكە دەخاتە ئەستۆي شاعىرەكەوھ" (ادونىس، ۲۰۰۶، ل ۲۵۰-۲۵۹). كەواتە پپويستە ھەردوو ك ل ئەو ئەركە بەئەستۆو بگرن، ئەمەش كاتىك بەدى دى كە خۆيەنەر ئاستى پپۆشنىپىيى خۆي بەرز بىكاتەوھ بە جوړىك تاقەتى بەسەر شكاندى كۆدەكانى دەقى شاعىردا ھەبىت، چونكە وەك چۆن ئافراندىن پپۆسەيەكى پپۆشنىپىيى زەھمەتە بۆ شاعىرى ئافرىنەر، تاوھاش پپويستە خۆيەنەر بەشىكى لەو زەھمەتپىيە بەر بگەوئى، تاوھكوو لە دىنباينىيى شاعىرەكەوھ نىك بىتەوھ، لە لايەكى تر ناكى ئەوھ وەكوو رەختەيەكى رووخىنەر ئاراستەي خودى شاعىر يان خۆيەنەرى تەقلىدى بكرىت، چونكە ھەريەكە لە شاعىر و خۆيەنەر لە زەمەنىكى دىارىكراو لەگەل جوړە تىگەيشتنىك راھاتبوون كە جىوازيى رىشەيى لەگەل زەمەنى نوئىگەرى و جوړى تىگەيشتنى ئەم زەمەندە ھەيە. واتە مەرجەكانى ژيان و دوخى رابردووى ئەوان ئەو واقىيە تىگەيشتنەيان كىرەبووھ دىفاكتو، بەلام ئەم تەرزە لە تىگەيشتن بە تىپەرپوونى كات ئەويش گۆردرا، بۆيە خۆيەنەرى ئىستاي دەقى شىعەرى نوئىگەرا پپويستە ھەموو پپۆشنىپىيى خۆي كو بىكاتەوھ و وزە ھەست و نەستەكانى بۆ درككردن بە پەنھانىيى رەھەندەكانى شىعەرى بختە كارەوھ. ئەو كات لە پال ئافراندى شاعىر، ئافرىنەر يىك دىكەي خۆيەنەر دىتە مەيدانەكەوھ و دەقەكە ئەوھ نەدى تر لە سروشتى خۆي دەولەمەندتر دەكەن. بەم جوړە شىعەرى نوئىگەرا وەك "پەيامىكى ئاسمانى نەما كە ئاراستەي خۆيەنەر بكرىت، وەك"

بوو. سروشتی مرۆفیش وایه ئەوهی داخواری بکە و تامەزرۆی بێ و سۆزی بۆی بچوولێ... ئەوه کاتیک بە دەستی دەهینێ تاموچێژی زیاترە" (الجرجانی، ٢٠٠٦، ل ١١٧).

بێگومان بەر لە جورجانییش کەسانی دیکە هەبوون هەمان چەمکیان بە دەستەواژە و مانا و فۆرمی دیکە باس کردبێ، چونکە بە قەناعەتی تێمە پرۆسە ی نوێگەری "دیمومەتی بەردەوامی" هەیه، لە هەر زەمەنە و بە زمان و ستایلێکی نوێ پەهەندیکی جیاوازتر مانای پێ دەبەخشرێ و پێناسە ی ئافراندنی دەدرێتە پالەوه. هەر لە ژێر پۆشنایی ئەم باسەوه، بە گشتی دەکرێ ئاماژە بە دوو جور لە تێگەشتن بەدەین بۆ دەقی شیعری: "یەکەمیان کۆن، واتە ئەوهی دلنایی دەداتە خوێنەری تەمبەل، ئەویش خودان شیوازیکی روون و ئاسانە. ئەوهی دووهمیان تێروانی نوێ، کە بانگەشە بۆ پرسیارکردن و نیگەرانی خوڵقاندن، ئافراندن دەکات، پشت بە شیوازیکی تەمومژاوی و گران دەبەستیت" (الجرجیس، ١٩٧٨، ص ١٨، ٢٤).

بێگومان خالی مەملاتیکیەش لەوێوه دەست پێ دەکات کە خوێنەری کۆن، یان ئەوهی لەگەڵ شیوازی خوێندنەوهی "کۆن - تەقلیدی" راها تووه، کاتیک باز دەداتە جیهانیکی نوێ و ناچێگری نەناسراو، ناتوانی خوێی لەگەڵ خوێندنەوهی شیعریکی نوێدا بە ئاسانی راپهێنیت، چونکە تێگەشتن و زمان و دەستەواژە و وێنە و پێکھاتە و ستایلی دەقە نوێیەکی بە لاوه نامۆیە، بۆیە پشتی تی دەکات و ناخوێنیتەوه. "شاعیری نوێگەر بەدوای خوێنەری سەردەمیدا دەگەرێ، خوێنەرێک شانبەشانی شاعیر ماندوو بیت، بەدوای کردنەوهی کۆدەکان و هەلمالینی مانا و دۆزینەوهی وێنەکان و لە کۆتاییشدا چێژ لە خوێندنەوهی دەقە شیعرییەکی وەر بگری. ئەو دەقە ی بە حازری نەهاتوو تە ژێر دەستی، بە لکۆو ئەویش پێوهی ماندوو بووه و وهک شاعیر بەشدار بووه لە پرۆسە ی ئافراندنەکییدا. بە واتایەکی دیکە: خوێنەری هاوچەرخی خوێنەرێکی تەنها بەکاربەر نییە، کە لە بەرامبەر دەقە شیعرییەکی دەستەوهستان دامپنی و تەنها وهک بینەر تەماشای فەرماشت و وهعزەکانی شاعیر بکات، بە لکۆو خوێنەر لە قوولایی ماناکاندا مەلە دەکات و

(ادونیس، ١٩٨٠، ص ١٩). وهک باویشە، شتی نامۆ بە ئاسانی خوێ بە دەستەوه نادات. کاتیکیش بەدوای سەرچاوه کەیدا دەگەرێ و کۆدەکی دەکەیتەوه، ئەهوکات چێژی زیاتر لە ناسینی دەبینی. مەرچیش نییە ئەو چێژوهرگرترنە بەو مانایە بیت کە تەواوی ماناکانی دەقە کە کەشف بکری و شتیکی دیکە لە دوای ئەوه نەمپنی، بە لکۆو لە دەقی شیعری نوێدا، وهک ئەدۆنیس جەختی لە سەر دەکاتەوه: "ئێستاتیکای دەقی نوێی شیعری ئەوه نییە کە وهلامت چەنگ بکەوێ، بە لکۆو پرسیارە لە بری پرسیار دیکە، یان ئەوه گرنگ نییە کە لە خوێندنەوهی دەقدا بەدوای وهلامدا بگەرێ، بە لکۆو ئەوه گرنگە ناوچەکانی تەمومژێ و دوور لە یەقینەکان دیاری بکەین، تاوهکوو لەو پێگەیهوه پرسیار نوێ بخوڵقێنین، لێرەشەوه شیعەر بنووسین و بخوێنینهوه، گوته ی تێگەشتنیش بە رامانکردن بگۆرینهوه. کەواتە پرسە کە ئەوه نییە لە شیعەرە کە تێگەین، بە لکۆو گرنگتر ئەوه یە لە پەهەندەکانی رامپین، ئەوه نییە کە ئێستەبای بکەین، بە لکۆو شانبەشانی برۆین، بەم جورە جائیز نییە کە دەقە کە دێر بە دێر بخوێنینهوه، بە لکۆو پێوستیشە بەو شیوه یە بێخوێنینهوه وهک ئەوه ی بۆشایی ئاسمان دەخوێنینهوه" (ادونیس، ١٩٨٥، ص ٣١٤).

بەو تێگەشتنە ی ئەدۆنیس بیت، کەواتە دەقی نوێگەرە جورە دەقی کە هەرگیز واتایەکی دیاریکراو یان بیروکیەکی مەبەستدار و مانایەکی دەستنیشانراو نادات بە دەستەوه، بە لکۆو هیندە ی چەند جارە ی خوێندنەوهکان و خوێنەرەکانی مانا بەخۆیەوه دەگرێ، فەزایە کە و خوێنەر دەتوانی لە بۆشاییدا قوول بیتەوه و مانای هەلێنجی و کۆدی زیاتری دەقە کە بکاتەوه. ئەم دنیا بێنییە ی لای ئەدۆنیس هەیه، هەمان دنیا بێنیی شیعری لای پەنجدری شاعیریش بۆ دەقی شیعری نوێگەرە بەدی دەکری. ئەگەر ناوی لێ بێن کارێگەر بوون، ئەوه بەهەلەدا نەچووین، چونکە لە رووی زەمەنەوه ئەدۆنیس بەر لە پەنجدر ئەو ئەزموونە ی بێنیوه و وهک چوون بەر لە ئەدۆنیس خەلکانی دیکە ئەم پرسە یان ورووژاندوووه. بۆ نموونە عەبدولقاهر جورجانی دەربارە ی مانا دووپاتی دەکاتەوه "ئەوه ی بە لاتەوه جوانترە ئەوه یە کە قەدەغە کردنی بەسەر تەوه زیاتر

موخاته بهی خوینهران ده کات و هه لۆیستی تایبهتی خوئی ده باره ی دنیای شیعی نوئی بهیان ده کات. واته پهنگه ریگه ی گه یشتن به مه بهستی شاعیر و نه و پرسیارانه ی ده باره ی دنیا بینی خستوو یه تیه روو، به ریگه یه کی بی کهنوله ند تپه ر نه بی، به لکوو به ناو تونیلکی سهخت و تاریکدا ری بی ری، به لام گه یشتن به قوولایی نه و تونیله، پهنگه گه یشتن بیست به و زیپر و گه وه رانه ی که له نام و چیژی شیعی رده رنگ ده داته وه. که واته گه یشتنه کۆتایی تونیله که په یوه سته به توانای خوینهره که وه خوئی که چهنده ده توانی به قوولایی نه و تونیله ریگه بی ری، زیاتر هه گبه ی گه وه هری خوئی پر بکات، به راده یه ک پهنگه له خاوه ن تونیله که ی زیاتر بهر بکه ویست، چونکه سروشتی ده قی نوئی شیعی وه ک کارگه یه کی به رهه مه یئانه، چهنده زیاتر کار بکات؛ نه وه نده زیاتر به رهه مه ده هیئتی، واته گرنگ له کارنه که وتن و به رده و امییونه.

له م شیکردنه وه کورته وه ده گه ینه نه و نه نجامه ی که و راسته خوینهری ئاسایی خیرا ده سته رداری خویندنه وه ی ده قی شیعی نوئی ده بی، چونکه له سه ر شیوازیکی کۆن راهاتوو و نه و گۆرانکارییه ی به لاهه قبول نه کراوه، به لام خوینهری هۆشیار نه و ته مومژه ی ده قی نوئی زیاتر سه رنجی راده کیشیت، تاوه کوو زیاتر قول بیته وه و به دوای وه لامی پرسیاره کان و خولقاندنی پرسیاری نویدا بگه ریست. به واتایه کی دیکه: خویندنه وه ی ده قی نوئی به لاهه چیژبه خش ده بیست، چونکه له ناو فهزایه کی شیعی رده مه له ده کات که پیشتر له گه لییدا رانه هاتبوو، واته جوژه ملاملانییه که که دۆراندنی تیدا نییه، له بهر نه وه ی هه ر خوینهریک به و نه ندازه له ملاملانییه که به رده وام ده بی که له هه گبه ی هزری خویدا هه لیگرتوو. به هیزی و بیه یزی جیاوازیان له وه دایه که به هیزه که له رویشتنی قوولبونه وه ی تونیله که به رده وام ده بی، بیه یزه که ش له و شوینه پشوو ده دات که هه گبه که ی "زانیا رییه کان" ی کۆتاییان دی و تویشوو ریگه ی پی نامیئیت.

به دوای گه وه هری نویدا ده گه ری. له جیاتی نه وه ی هه ر به کار بهر بیست، نه م جاره ده بیته به رهه مه یین و به شدار ده بی له دۆزینه وه ی وینه یه ک و مانایه کی دیکه" (عیسی، ۱۹۷۵، ۹). به م شیوه یه شاعیر و خوینهر به یه که وه له م گه مه یه دا به شدار ده بن، چیژ و له زه تی خوینهریش نه وکات ده ست پی ده کات که خوئی ده بیته به شیک له پرۆسه ی به رهه مه یئان. شاعیریش له بزوتنه وه ی نوئگه ری دا به دوای خوینهری به رهه مه یین ده گه ری، نه وه ک خوینهری به کار بهر. سه باح په نجه ر هاشو یوه ی سه لیه ی شاعیرانی نوئگه را، هه ر وا کۆده کانی ده قی شیعی به روو که شی ناخاته به رده م خوینهره کانیه وه، ته نانته ئاره زوو ی نه وه ش ناکات خوینهر به رده وام پرسیاری کۆده کانی شیعی لی بکه ن، به لکوو له گه ل خوینهریکی زیره کدایه که خوئی وه ک "دۆزه ره وه - موکته شیف" به دوای که شفکردنی دنیای شیعی نه وام بگه ریین و کۆده کانی بکه نه وه.

که واته خوینهریکی هۆشیار و نه کتیش که به تواناکانی خوئی کلیلی قوفلی په نه انه کانی ده قی نوئی بکاته وه و له جیهانی ده قدا مه له بکات، مه بهستی هه موو شاعیریکی نوئگه رایه، چونکه پهنگه خودی شاعیر نه وه نده ی پرسیار بورووژنیست، نه وه نده چاره سه ری نه دات به ده سته وه، نه رکی خوینهریش خولقاندنی پرسیاره له و پرسیارانه ی خراونه ته روو. به گشتی شاعیرانی نوئگه ر، په نجه ریش هاشو یوه ی نه وان، خویمان له کۆتوبه ندی نه و یاسا و تیگه یشتنه ی سنووو بو نووسین داده نیین ده رباز کردوو، به لکوو شو رشیان به سه ردا به رپا کردوو. نه و ری کخستن و دیسپلینه ی له ده قی شیعی رده باو بوو، نه وان به فهزای شیعی ران گۆریوه ته وه.

نه و روونی و ساده و ساکارییه ی به ناوه روکی ده قی شیعی ئاشکرا بوو، نه وان به ته مومژ و خونه دانه دهستی شیعی ران ئالوگۆر پی کردوو. نه وه ی له ناوه روکی ده قدا مه ئلوف بوو، نه وان نامه ئلوفه که یان لی هه لباژاردوو. بویه به لای خوینهری ساده وه نه م ده قه شیعه نوئییه ئاسایی نییه و له گه لییدا ده رناچن، مه گه ر خوینهری زیره ک نه بی که زیاتر چیژ له و ته مومژی و ناروونیه وه رده گرن. هه ر له سه ر نه م بنه مایانه شه په نجه ر هری شاعیر له مانیفیسته کانی

چاپخانهی حاجی هاشم، ههولیر.

ئه نجامه کان:

١. زمان لایه نیکسی هه ره گرینگ و بنه ره تییه له شیوازی گه مهی شیعرنوووسی سه باح په نجه دردا.
٢. ئه زموونی شیعریی سه باح په نجه در به و تازه گه رییه له زمانیدا به ره جه سته یه، ته نیا گوڤرانکاری له شیعریی خویدا نه کردوو، به لکوو خزمه تی به شیعریی شاعیرانی دیکه ش کردوو.
٣. گوڤار شتکردن له زمانی شیعریی سه باح په نجه در ئاسان نییه، چونکه ئه و شاعیره هه ره له مانیفیسته کانی خوی له شاعیرانی تر جیا نه کردوو ته وه، به لکوو له پرووی چه مکی به کارهینانی زمانیش له شاعیرانی هاو جیلی خوی جیا واز تر ده نووسی.
٤. زمانی شیعریی سه باح ره نجه در تیکه له یه ک له هه ردوو جوڤری شیعریی کلاسیکی و نووی به خوی وه ده گریت.
٥. تایه ته ندیی داهینانی زمانی شیعریی لای په نجه در له وه دا ده رده که ویت که به به رده وامی وشه یه ک به کار ده هیئت زیاتر له واتا و ده لاله تیک به خشی.
٦. ئه دوونیس چ وه ک میژوو، چ وه کوو ئه زموونی شیعریی نووی، چه ندین هه نگاو له پیش سه باح په نجه در دایه، بویه کاریگه ریی ته و اووی به سه ره ئه ووی دوو میان جی هیشتوو.
٧. دنیا بینی زمانی شیعریی له لای "ئه دوونیس و په نجه در" له پرووی به خشی واتای شیعریی وه هاو به شن، به و مانایه ی هه ردوو کیان خودان فره نه گیکسی شیوازی زمانی شیعریی تایهت و ده و له مه نندن، په نگه هه ره له ده برینی جوڤری زمانی نووسینی ده قه شیعرییه کاندای جیا واز بکریته وه.

سه رچاوه کان

سه رچاوه کوردییه کان:

١. ادونیس، علي احمد سعيد، ١٩٧٨، الثابت والمتحول، صدمة الحضارة، دار العودة، بيروت، ط ١.
٢. الجرجیس م. م، ١٩٧٨، الاتجاهات الأدبية، ترجمة: جورج طرابیشي، لبنان، ط ١.
٣. اسماعیل عیزالدین، ١٩٧٨، دراسات نقدية في الشعر والمسرح والقصة، دار الرائد العربي، بيروت، ط ٢.
٤. ادونیس (علي احمد سعيد)، ١٩٨٠، فاتحه لنهايات القرن، دار العودة، بيروت، ط ١.
٥. المطليبي عبد الجبار، ١٩٨٠، مواقف في الادب والنقد، دار الرشيد للنشر، منشورات وزارة الثقافة والاعلام، العراق، سلسلة دراسات ٣٣٣.
٦. احمد محمد فتوح، ١٩٨٤، الرمز والرمزية في الشعر المعاصر، دار المعارف، القاهرة، ط ١.
٧. ادونیس، علي احمد سعيد، ١٩٨٥، سياسة الشعر، بيروت، دار الاداب، ط ١.
٨. ادونیس، علي احمد سعيد، ٢٠٠٥، زمن الشعر، دار الساقی للنشر والطباعة، ط ١.
٩. المعتوق احمد محمد، ٢٠٠٦، اللغة العليا، دراسة نقدية في لغة الشعر، المركز الثقافي العربي، بيروت، ط ١.
١٠. أدونيس، محمد بنيس، أمين صالح، قاسم حداد، ١٩٩٣، دفاتر كلمات، البحرين، ط ١.
١١. تاويرت بشير، ٢٠٠٩، اليات الشعرية الحديثة عند ادونيس، دراسة في المنطقات والاحوال والمفاهيم، عالم الكتب، ط ١.
٢١. عيسى فوزي، ١٩٧٥، النص الشعري داليات القراءة، منشأة المعارف الإسكندرية.
٣١. عبدالقاهر الجرجاني، ٢٠٠٦، اسرار البلاغة، مراجعة عرفان مطرحي، مؤسسة الكتب الثقافية للطباعة والنشر والتوزيع، بيروت، لبنان، ط ١.
٤١. فاضل جهاد، ١٩٨٤، قضايا الشعر العربي المعاصر، دار الشروق، بيروت، ط ١.
٥١. كوهين جون، ١٩٨٥، ت: احمد درويش، بنية اللغة الشعرية، مكتبة الزهراء، القاهرة، ط ٢.
١٦. كوهين جون، ٢٠٠٠، ت: احمد درويش، النظرية الشعرية، دار غريب للنشر والتوزيع، القاهرة.
٧١. مشلاف عثمان، ٢٠٠٠، الصورة والرمز في الشعر العربي المعاصر باقطار المغرب، منشورات التبين، الجاحظية سلسلة دراسات الجزائرية.

ملخص:

إن لغة الشعر التي نتحدث عنها ليست لغة غريبة يستمدّها الشعراء من عالم آخر غير ، وإنما هي لغة يستوحياها الشاعر من نفسه. أن الشاعر يتعامل مع اللغة تعامل ذاتي بحيث يجعلها تتجاوز اطارها المألوف. من خلال ما توصلنا اليه كتحصيل لدراستنا هذا، لكل لغة خيالها وجمالياتها الخاصة بها ولكل تراث صورته ورموزه وإيحاءاته. من الشعراء صباح رنجدر التي لديه كل ما يميز تجربته (قليلا او كثيرا) عن الشعراء الاخرين من جيله او ماسبقه، وقد تأكد لنا، باللمس من خلال الدراسة، مدى جمعها الموفق بين التعبير اللغوي عن هموم الواقع ومظاهره واختلالاته، وبين التعبير عن مواقف الذات وإحساساتها وتطلعاتها، جمعا املتته العلاقة الجدلية بين الذات والموضوع.. من هنا استنتجنا بان القول بان الشاعر صباح رنجدر لديه الخصوصية التي تمكنه رسم هذا الخصوصية وتجسيدها في اللغة الشعرية لديه حتى اشكلت عليه صور القوائد، ومن ثم اصبح مدخلا الى فلسفة في مدلولاتها الانسانية. و بالمعنى نفسها نجد اللغة عند ادونيس ذا خصوصية، بحيث أن هوية النص الشعري لا تتحدد إلا من خلال اللغة الشعرية، فالعمل الشعري يتمثل في كونه لغة شعرية أولا، ومن ثم يكون عملا جماليا، مما يعني أنه عمل لغوي وجمالي.

مفتاح البحث: لغة ، رؤيا ، أدونيس ، نص شعري ، صباح رنجدر

Conclusion

The language of poetry that we are talking about is not a strange language that poets derive from another world, but rather a language that the poet draws from himself. The poet deals with the language as a self-dealing that makes it go beyond its familiar framework

Through what we have reached as a result of our study, each language has its own imagination and aesthetics, and each heritage has its own images, symbols, and revelations. One of the poets, Sabah Rangdar, has everything that distinguishes his experience (little or much) from other poets of his generation or earlier, and it has been confirmed to us, concretely through the study, the extent of its reconciling combination between the linguistic expression of the concerns of reality, its manifestations, and its imbalances, and the expression of the self's attitudes and feelings. Its aspirations are all dictated by the dialectical relationship between the subject and the object.

From here we concluded that saying that the poet Rangdar has the privacy that enables it. This privacy can be drawn and embodied in his poetic language until the images of poems were formed on him, and then it became an introduction to philosophy in its human meanings...

:Search key

The language of "Adonis's vision," a "poetic text," by Sabah Ranjdar